

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Francouzská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2020, č. j. 115995/2020/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2021, č. j. 51 A 98/2020-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Městský úřad Benešov, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 25. 5. 2020, č. j. MUBN/71884/2020/VÝST, zamítl žádost žalobce o vydání společného povolení na stavbu šestipatrového polyfunkčního domu s podzemními garážemi na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF a XG v k. ú. B. u P. (dále jen „stavba“). Uvedené rozhodnutí stavební úřad vydal s ohledem na obdržené negativní závazné stanovisko Městského úřadu Benešov, odbor výstavby a územního plánování - úřad územního plánování ze dne 23. 4. 2020, č. j. MUBN/43433/2020/VÝST (dále jen „závazné stanovisko“), podle kterého byl záměr o výstavbu předmětné stavby z hlediska souladu s územním plánem města Benešov a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování nepřipustný. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání.

[2] Žalovaný shledal, že odvolací námitky obsahově směřují proti závaznému stanovisku, a proto požádal o jeho potvrzení nebo případnou změnu Krajský úřad Středočeského kraje, oddělení územního plánování (dále jen „dotčený orgán“). Jeho potvrzením ze dne 6. 8. 2020, č. j. 108837/2020/KUSK (dále jen „potvrzení závazného stanoviska“), bylo závazné stanovisko shledáno zákonným. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 21. 8. 2020, č. j. 115995/2020/KUSK, odvolání zamítl a uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[3] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 12. 2021, č. j. 51 A 98/2020-26, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud shledal ve shodě se vznesenou žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomuto závěru dospěl, jelikož z žalobou napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak žalovaný naložil s předloženými důkazními prostředky a s odvolacími námitkami žalobce. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že není dostačující, pokud lze reakci správního orgánu na odvolací námitky nalézt pouze v potvrzení závazného stanoviska. Odvolací námitky musí být v rozhodnutí správního orgánu vypořádány alespoň reprodukcí toho, jak byly posouzeny v potvrzení závazného stanoviska. To však jen za předpokladu, že předmětné potvrzení reaguje na odvolací námitky přezkoumatelným způsobem.

[5] Dále se krajský soud zabýval také tím, zda požadavkům přezkoumatelnosti vyhovuje samotné potvrzení závazného stanoviska, neboť žalovaný z něj při rozhodování o odvolání vychází a bude vycházet i po vrácení věci soudem. Krajský soud i v případě potvrzení závazného stanoviska shledal, že trpí nepřezkoumatelností. Ani v potvrzení závazného stanoviska totiž nebyly řádně vypořádány konkrétní výhrady žalobce uvedené v odvolání.

[6] Krajský soud dal nejprve zapravdu žalobci v tom, že mu v potvrzení závazného stanoviska nemělo být vytýkáno, že nijak nedoložil kompoziční vztahy zamýšlené stavby v dané oblasti, když nebyl k doplnění projektové dokumentace v rozporu s § 154 ve spojení s § 37 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v účinném znění (dále jen „správní řád“), vůbec vyzván. Jelikož žalobce nebyl vyzván k doplnění projektové dokumentace, byl závěr žalovaného o její nedostatečnosti přinejmenším předčasný.

[7] Krajský soud dále přisvědčil žalobci, že v rozhodnutí žalovaného ani v potvrzení závazného stanoviska nebyly řádně vypořádány jeho odvolací námitky týkající se výšky zamýšlené stavby a ani z nich nebylo zřejmé, jak bylo naloženo s fotografiemi, které žalobce k podanému odvolání doložil. Uvedl přitom, že odvolací námitku není možné vypořádat obecnou větou, že záměry staveb na hlavní ulici v centru města předpokládají určitou kvalitu, bez toho, aby správní orgán tento obrat vysvětlil.

[8] Krajský soud se ztotožnil s žalobcem i ohledně nevypořádání odvolací námitky vztahující se k nevyhovujícímu napojení stavby na veřejně přístupnou komunikaci. K tomuto nenalezl v rozhodnutí žalovaného ani v potvrzení závazného stanoviska žádnou úvahu. Navíc shledal nesrozumitelným i způsob vypořádání se s odvolací námitkou týkající se deklarovaného funkčního využití stavby. K tomu dotčený orgán v potvrzení

pokračování

závažného stanoviska pouze uvedl, že se ztotožnil se závazným stanoviskem, přičemž dodal, že bylo při posuzování stavby využito obecných zkušeností známých správnímu orgánu z úřední činnosti, aniž by bylo rozpoznatelné, který konkrétní správní orgán je tím myšlen. Z vypořádání této odvolací námitky také není zřejmé, zda byla předmětná stavba shledána nepřipustnou proto, že žalobce měl zakrýt její skutečný účel, nebo proto, že je tento účel v rozporu s platnou stavební uzávěrou. Zároveň nebylo reagováno ani na argument žalobce, že podle platného územního plánu jsou stavby za účelem přechodného ubytování v dané lokalitě přípustné.

[9] Konečně podle krajského soudu byla důvodná i výtky žalobce, že se žalovaný nijak nezabýval odvolací námitkou související s neposkytnutím časového prostoru k vyjádření se k obsahu závazného stanoviska, čímž mělo dojít k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tato odvolací námitka nebyla v rozhodnutí žalovaného či v potvrzujícím závazném stanovisku žádným způsobem vypořádána.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, kterou následně doplnil na základě výzvy Nejvyššího správního soudu ve stanovené měsíční lhůtě.

[11] Stěžovatel je přesvědčen, že potvrzení závazného stanoviska reagovalo a dostatečně se vypořádalo s odvolacími námitkami žalobce.

[12] Podle stěžovatele je z potvrzení závazného stanoviska zřejmé, proč byla stavba shledána z hlediska její využitelnosti nepřipustnou. Ve shodě se závazným stanoviskem v něm totiž bylo uvedeno, že podle projektové dokumentace nemá ve vyšších patrech budovy vzniknout deklarovaných 10 bytových jednotek pro rodinné bydlení, ale má zde ve skutečnosti vzniknout 70 bytových jednotek sloužících pro přechodné ubytování. To je v rozporu s platným opatřením obecné povahy ze dne 15. 3. 2017, které v k. ú. Benešov u Prahy zakazuje umisťovat a povolovat stavby pro přechodné ubytování. Předmětné opatření obecné povahy je platné do doby vydání změny č. 2 územního plánu, která je teprve připravována. Skutečnost, že samotný územní plán v současné podobě umožňuje v dané lokalitě umisťovat stavby sloužící pro přechodné ubytování, nemění nic na tom, že žádost žalobce musela být s ohledem na platnou stavební uzávěru zamítnuta. Tento důvod byl sám o sobě dostatečný k nepovolení stavby, přičemž byl popsán přehledně.

[13] To, že dotčený orgán při posuzování skutečného účelu stavby využil obecné zkušenosti známé mu z úřední činnosti, na základě kterých dospěl k závěru, že stavba má sloužit k přechodnému ubytování, nepovažuje stěžovatel za vadné. Dotčený orgán měl k dispozici řadu indicií, ze kterých plynulo, že projektová dokumentace neodpovídá deklarovanému účelu stavby, resp. že žalobce zastírá pravý účel stavby. Úřední osoba dotčeného orgánu je odborně způsobilou k posouzení souladu projektové dokumentace s tvrzeným účelem stavby. Nevysvětlení sousloví „obecné zkušenosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti“ nepovažuje stěžovatel za vadu způsobující nezákonnost jeho rozhodnutí.

[14] I z hlediska výšky stavby je odůvodnění potvrzení závazného stanoviska dostatečné. Je v něm totiž uvedeno, že navrhovaná stavba je předimenzovaná, neboť převyšuje sousední i protilehlé budovy a nerespektuje kompoziční vztahy okolní zástavby. Skutečnost, že v totožné ulici již jedna šestipatrová budova stojí, nezakládá měřítko pro další stavby.

[15] Výtky krajského soudu týkající se nevyzvání žalobce k doplnění projektové dokumentace, předčasného závěru o nedostatečnosti projektové dokumentace a nevypořádání se s předloženými fotografiemi taktéž nepovažuje stěžovatel za důvodné. Dotčený orgán v potvrzení závazného stanoviska sice zmínil, že kompoziční vztahy nebyly prokazatelně doloženy, avšak nejednalo se o důvod, pro který byla shledána zamýšlená stavba nepřipustnou. Dotčený orgán byl odborně způsobilý sám porovnat stavbu s okolní zástavbou, což také učinil. Podle § 52 správního řádu přitom nebyl vázán důkazními návrhy (fotografiemi) žalobce a přípustnost, resp. nepřipustnost stavby objektivně zhodnotil na základě předložené projektové dokumentace. Žalobce proto nebyl z důvodu procesní ekonomie vyzván k jejímu doplnění. Samotné fotografie navíc spíše potvrzují, že zamýšlená stavba nerespektuje kompoziční vztahy v lokalitě. Stěžovatel tedy nesouhlasí s tím, že hodnocení předmětné stavby je předčasné a nepřezkoumatelné.

[16] Dále se stěžovatel vyjádřil k argumentu žalobce, že stavba by byla umístěna doprostřed svažité ulice, v důsledku čehož by působila vizuálně obdobně jako ostatní budovy. Uvedený argument stěžovatel považuje za účelový a jeho pravdivost vyvracejí předložené fotografie.

[17] Stěžovatel rovněž poukázal na to, že se dotčený orgán ztotožnil se závěry plynoucími ze závazného stanoviska ohledně výšky stavby ve vnitrobloku. Požadavek správních orgánů na výšku stavby ve vnitrobloku nejvíce do 3. nadzemního podlaží respektuje kompoziční vztahy a vychází z kontextu okolní zástavby.

[18] Stěžovatel také nesouhlasí, že v potvrzení závazného stanoviska nebylo reagováno na odvolací námitku týkající se nevhodného dopravního napojení stavby na veřejnou komunikaci. Na tuto námitku bylo reagováno na straně 3 tím, že navržené dopravní napojení není vyhovující, jelikož vnitroblok je využíván jako park a je nezbytné stávající plochy zeleně zachovat. Dotčený orgán proto požadoval ve shodě se závazným stanoviskem, aby podzemní garáže byly napojeny na ulici Tyršova. Ve svém požadavku nebyl dotčený orgán ovlivněn žádným příslibem, který město dalo ve věci řešení dopravní situace v dané lokalitě.

[19] Stěžovatel připouští, že v jeho rozhodnutí ani v potvrzení závazného stanoviska není reagováno na odvolací námitku týkající se neposkytnutí prostoru k vyjádření se k obsahu závazného stanoviska. Nicméně ze správního spisu vyplývá, že oznámením doručeným dne 13. 5. 2020 byl žalobce vyrozuměn o doplnění dosavadních podkladů o závazné stanovisko s tím, že je možné do něj nahlédnout a vyjádřit se k němu do 10 dnů od dne doručení tohoto oznámení. Žalobce se k nahlížení do spisu dostavil dne 18. 5. 2020 a v rámci nahlížení mu stavební úřad poskytl kopii závazného stanoviska. Dne 25. 5. 2020

pokračování

pak došlo k vydání zamítavého rozhodnutí, které bylo doručeno žalobci dne 1. 6. 2020. Žalobce měl tedy dostatek času se před oznámením předmětného rozhodnutí k závaznému stanovisku vyjádřit. Žalobce měl navíc možnost proti závaznému stanovisku brojit v rámci odvolacího řízení, což učinil. Práva žalobce tudíž postupem správních orgánů nebyla dotčena v takové míře, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí stěžovatele.

[20] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti připomněl, že nevypořádání některých odvolacích námitek není vždy důvodem pro to, aby rozhodnutí o odvolání bylo považováno za nepřezkoumatelné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nadepsaný rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[22] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[24] Podstatou kasační stížnosti je argumentace, že rozhodnutí stěžovatele netrpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, jelikož v potvrzení závazného stanoviska bylo na odvolací námitky reagováno a byly v něm dostatečně vypořádány. Ostatně pokud bylo rozsudkem krajského soudu zrušeno žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, lze se v řízení o kasační stížnosti zabývat pouze tím, zda byl závěr o nepřezkoumatelnosti správný či nikoli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 2 As 36/2006-102).

[25] Podle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Z citovaného ustanovení vyplývá povinnost správního orgánu druhého stupně vypořádat v rozhodnutí o odvolání námitky vznesené účastníkem v odvolání.

[26] Pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nelze zhojit ve vyjádření

k žalobě či v kasační stížnosti. Soud vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. 3 As 51/2003-58).

[27] O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[28] Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího orgánu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsažena ve vypořádání jiné námitky nebo pokud odvolací orgán postaví proti námitkám vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí. Zároveň o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou odvolací orgán pominul, pro posouzení věci zcela irelevantní.

[29] Specifikem nyní projednávané věci je, že stěžovatel musel vzhledem k odvolacím námitkám směřujícím proti závaznému stanovisku postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020. Stěžovatel si tedy správně od dotčeného orgánu vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.

[30] V odstavcích 25. a 26. napadeného rozsudku krajský soud vyslovil, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu k přezkoumatelnosti rozhodnutí nepostačuje, pokud jsou námitky účastníka vypořádány přezkoumatelným způsobem pouze v závazném stanovisku bez toho, aby alespoň totožné vypořádání bylo uvedeno také v samotném rozhodnutí. To platí i pro odvolací námitky a druhostupňová rozhodnutí. Tento právní názor a na něj navazující závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti samotného rozhodnutí stěžovatele o odvolání není v kasační stížnosti nikterak přímo napaden. Svoji argumentaci pro zrušení rozsudku krajského soudu stěžovatel postavil na jiných skutečnostech.

[31] Nejvyšší správní soud nicméně konstatuje, že výše uvedený právní názor krajského soudu shledává správným a sdílí jej ve svých rozhodnutích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 25/2020-33). Neshledává přitom v uvedeném případě důvod se od tohoto názoru odchýlovat. Kasační argumentace, podle které se potvrzení závazného stanoviska přezkoumatelným způsobem vypořádalo s odvolacími námitkami, proto nemůže vést (i kdyby tomu tak opravdu bylo) ke zrušení rozsudku krajského soudu. Je navíc zcela nepřijatelné, jak stěžovatel naznačuje v kasační stížnosti, že k přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání postačí, když v něm bude odkázáno na obsah potvrzení závazného stanoviska, které přitom pouze odkazuje na obsah závazného

pokračování

stanoviska a postrádá vlastní hodnocení. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele proto Nejvyšší správní soud shledává správným.

[32] Jelikož se krajský soud dále v rozsudku zabýval také přezkoumatelností samotného potvrzení závazného stanoviska a stěžovatel s jeho závěry nesouhlasí, vyjádří se Nejvyšší správní soud dále z pohledu přezkoumatelnosti i k těmto kasačním námitkám. Připomíná přitom, že výše uvedené obecné nároky na přezkoumatelnost správních rozhodnutí lze přiměřeně vztáhnout i na závazná stanoviska.

[33] Nejvyšší správní soud se v první řadě musí vyjádřit k formální stránce potvrzení závazného stanoviska. Na správní orgány není kladen požadavek, aby rozsah jejich rozhodnutí odpovídal délce podání účastníků. Kvalita odůvodnění má mít v tomto ohledu přednost před kvantitou, přičemž právě kvalitativně by si dané úkony měly odpovídat. V uvedeném případě žalobce podal vcelku obsáhlé, detailní a věcné odvolání, ve kterém vznesl několik dílčích odvolacích námitek směřujících převážně proti obsahu závazného stanoviska a připojil k němu důkazní prostředky. Žádná vznesená odvolací námitka přitom nebyla pro posouzení věci zcela irelevantní. Oproti tomu dotčený orgán vydal potvrzení závazného stanoviska čítající necelé tři a půl strany, přičemž vlastní odůvodnění (přezkum) dotčeného orgánu začíná až v půlce třetí strany, tj. zabírá necelou stranu. Již tato skutečnost předjímá odpověď na otázku ohledně přezkoumatelnosti potvrzení závazného stanoviska. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že je obecně možné se v daném rozmezí přezkoumatelně vypořádat s podáním účastníka, nicméně v uvedeném případě to považuje za nepravděpodobné a dále uvádí, že se tak nestalo.

[34] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že vypořádání odvolací námítky týkající se deklarovaného využití stavby je v potvrzení závazného stanoviska nesrozumitelné. S určitou dávkou snahy z něj sice lze vyčíst, že skutečným důvodem nepovolení stavby není samotné (údajné) zastření pravého využití stavby, ale je jím skutečnost, že (údajné) pravé využití stavby je v rozporu s platným opatřením obecné povahy, nicméně jasné to z něj není. Stěžovatel považuje tento důvod za samostatně dostatečný pro nepovolení předmětné stavby, avšak odůvodnění potvrzení závazného stanoviska tomu vůbec neodpovídá. Stěžovatel, resp. dotčený orgán by neměl danou námitku s ohledem na její důležitost vypořádat způsobem, že pouze odkáže na posuzované závazné stanovisko a dodá, že byly využity obecné zkušenosti známé mu z úřední činnosti, přičemž to bude považovat za přezkoumatelné odůvodnění. Navíc nebylo vůbec zohledněno, že žalobce v odvolání proti předmětnému opatření obecné povahy (stavební uzávěře) argumentuje platným územním plánem. Tento argument nelze přejít bez reakce, což se stalo. Odůvodnění potvrzujícího závazného stanoviska proto není v souvislosti s touto odvolací námitkou přezkoumatelné.

[35] I odůvodnění ohledně výšky předmětné stavby do ulice Tyršova shledává Nejvyšší správní soud nepřezkoumatelným. Tomuto aspektu se dotčený orgán věnoval v potvrzení závazného stanoviska nejvíce, avšak ani tak nedošlo k vypořádání související odvolací argumentace přezkoumatelným způsobem. V potvrzení závazného stanoviska sice bylo stručně reagováno na argument ohledně další šestipatrové budovy na téže ulici, avšak dotčený orgán se vůbec nezabýval tvrzeným sklonem ulice ani předloženými fotografiemi

zachycujícími okolní zástavbu. Stěžovateli lze dát obecně zapravdu, že správní orgán podle § 52 správního řádu není vázán každým důkazním návrhem účastníka, pokud však některý z navržených důkazů neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). V potvrzení závazného stanoviska jakékoli odůvodnění obdobného charakteru ve vztahu k předloženým fotografiím schází. I aspekt výšky budovy považuje podle spisového materiálu stěžovatel za zásadní pro nepovolení předmětné stavby, a proto by Nejvyšší správní soud předpokládal, že dotčený orgán si dá patřičně záležet, aby jeho odůvodnění bylo přezkoumatelné, avšak nestalo se tak.

[36] Nejvyšší správní soud se také shoduje s krajským soudem na nepřezkoumatelnosti potvrzení závazného stanoviska ohledně odvolacích námitek týkajících se výšky stavby do vnitrobloku a nevhodného dopravního napojení stavby na veřejnou komunikaci. Na tyto odvolací námítky nebylo vůbec reagováno. Stěžovatel sice tvrdí, že tomu tak bylo, avšak Nejvyšší správní soud v potvrzení závazného stanoviska dohledal, že předmětné aspekty byly zmíněny pouze v části rekapituluující důvody zamítnutí podané žádosti, přičemž na související odvolací námítky reagováno nebylo.

[37] Stejně tak je nepřezkoumatelné i vypořádání odvolací námítky vztahující se k neposkytnutí prostoru k vyjádření se k závaznému stanovisku v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud ze spisového materiálu vyplývá, že v řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, je potřeba daný názor uvést v rozhodnutí o odvolání, a nikoli příslušnou odvolací argumentaci zcela ignorovat. K tomu navíc Nejvyšší správní soud dodává, že poskytnutí prostoru k vyjádření se k podkladům rozhodnutí se musí počítat do vydání příslušného rozhodnutí a nikoli do jeho doručení účastníkovi.

[38] Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí stěžovatele i potvrzení závazného stanoviska jsou nepřezkoumatelná. Stejně jako krajský soud přitom výše uvedeným Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá, jak by mělo být o odvolání rozhodnuto.

[39] Lze tedy shrnout, že krajský soud posoudil příslušné právní otázky správně. Důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu